

A felejtés fénye

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 15. szám, 2019. április 12.

Nusika nagyanyámban is két ember lakott, az egyik volt maga Nusika nagyanyám, a hiszékennyé butuló szomszédasszony, akitől hozomra-felejtésre lehetett kölcsönkérni, aki valós zsebpénzeket csempészett unokái zsebébe, s aki kitűnően tudott főzni. A másik pedig az, aki szentül hitte, hogy nemcsak a sarki utcai lámpát tudja eloltani, de ha nagyon koncentrálna, akár tiszta égből is tudna politikaváltoztató villámcsapást küldeni a földre, természetesen úgy, hogy előtte forradalmi vaksötétbe borítaná a világot.

Kezdte azt is hinni, hogy a világ fizikailag nem változik, hanem az azonos történések személyiségei s helyszínei elvándorolva okozzák a cikcakkos történelmet. El is mondta, hogy a doktorgróf asszisztensnője, aki nem a cselédszuterénben lakott, mint a személyzet többi tagja, hanem a kastély egyik manzárdszobájában, s aki megtöltötte az egész cselédtraktust azzal, hogy a vizsgálatkor azt diktálta neki gróf Wasserblau, hogy virgo intacta, azaz érintetlen szűz. Ugyanaz az orvosi segéderő volt egy másik helyszínen, a bányatelep börtönében is, elítélt szanitécféle, s nem is sejtette, hogy a sok utcalánynál, apácánál, hivatásos bordélyházi nőnél, Nusika nagymama többi bányász fegyencársánál, milyen megbecsülést és hatalmat ad azzal Nusika nagymamának, hogy úton-útfélen azt terjeszti róla, hogy huszonkét évesen még mindig szűz.

- A szüzességet csak a dicsekedni vágyó vőlegények, apácák és az igazi kurvák tartják nagyra és megfizethetetlennek. Ez valami olyasmi lehet, mint az, hogy a gazdagok jobban félnek a szegénységtől, mint azok, akik valóban szegények - mondta, aztán még hozzátette. - Vagy valami ilyesmi.